

Arrest

nr. 185 198 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 9 augustus 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 19 september 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Gelet dat artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'.

Op 09.08.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. C. L (...), geboren op 25.01.1991 te Deçan (Kosovo), van Kosovaarse nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 15.04.2013 met mevr. J. M.(...), geboren op 06.02.1992, van Belgische nationaliteit.

Op 09.08.2016 werd een bijlage 19ter afgeleverd.

Overwegende dat de dienst Gezinshereniging – Visa de eerdere visumaanvragen en de eerste aanvraag gezinshereniging dd. 30.10.2015 van betrokkene weigerde.

De eerste visumaanvraag werd op 11.09.2013 geweigerd.

De tweede visumaanvraag werd op 30.06.2014 geweigerd omwille van volgende redenen:

“Op 15/01/2014 werd via de Belgische diplomatieke post in Pristina een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van C. L. (...), geboren op 25/01/1991, van Kosovaarse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, J. M. (...), geboren op 06/02/1992, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 15/04/2013 in Kosovo in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een eerste aanvraag gezinshereniging door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd op 11/09/2013 daar mevrouw J. M. (...) niet aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Overwegende dat deze aanvraag de tweede aanvraag gezinshereniging betreft.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Overzicht burgerlijke stand van mevrouw J. M. (...)

Mevrouw J. M. (...) was niet eerder gehuwd. Betrokkene woont wel sinds 18/10/2011 tot heden wel samen met de heer C. E. (...), van Kosovaarse nationaliteit.

Overzicht verblijvende familieleden van de heer C. L. (...) in België

Broers:

C. E. (...) (xxxxxxxxxx): De heer C. E. (...) diende een aanvraag tot visum gezinshereniging in op basis van zijn huwelijk met M. C. (...) dat op 20/01/2004 te Kosovo plaats vond. Zij woonden samen tussen 26/01/2005 en 18/05/2006. Op 09/11/2006 werd M. M. (...) geboren.

Betrokkene verkreeg aldus verblijfsrecht op basis van dit huwelijk.

C. R. (...) (xxxxxxxx): C. R. (...) woonde tussen 19/06/2010 en 06/10/2011 samen met zijn broer C. E. (...). Deze persoon diende op 13/01/2004 een asielaanvraag in te België. Deze aanvraag werd op

16/07/2004 onontvankelijk verklaard door het CGVS. Hij diende dan op 11/08/2004 een aanvraag tot regularisatie in.

Op 17/06/2005 huwde hij met D. B. L. (...) (xxxxxxxxxx) waarna de echtscheiding tussen betrokkenen op 11/03/2010 in de aktes van de burgerlijke stand overgeschreven werd.

Betrokkenen woonden samen tussen 25/06/2005 en 19/06/2010.

Op 29/09/2008 verkreeg de heer C. E. (...) de Belgische nationaliteit.

Hij huwde op 20/07/2011 met mevrouw C. H. (...), die op haar beurt verblijfsrecht kreeg in België via een akkoord tot visum gezinshereniging.

C. J. (...) (xxxxxxxxxx) : betrokkene diende een asielaanvraag in te België. Deze aanvraag werd op 31/10/2000 onontvankelijk verklaard door het CGVS.

Op 29/12/2000 huwde hij met S. C. (...) (xxxxxxxxxx) waarna de echtscheiding tussen betrokkenen op 30/12/2008 in de aktes van de burgerlijke stand overgeschreven werd.

Betrokkenen woonden samen tussen 08/12/2000 en 20/05/2008.

Op 07/02/2006 verkreeg de heer C. J. (...) de Belgische nationaliteit.

Betrokkene overleed op 17/01/2012.

Ouders:

C. M. (...) (xxxxxxxxxx): vader van C. L. (...).

Diende op 15/09/2006 een visumaanvraag Kort Verblijf om zijn zoon C. J.(...) te bezoeken. Op 25/09/2006 werd dit visum toegekend.

Op 01/12/2006 bood de heer C. M. (...) zich aan bij de burgerlijke stand ten einde een aanvraag gezinshereniging in te dienen als zijnde ten laste van de heer C. J. (...). Hij verklaarde dat zijn echtgenote C. N. (...) hem niet vergezelde daar zij aan het scheiden zouden zijn. Deze aanvraag werd op 24/04/2007 geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten, daar hij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn. Geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte.

Na een verzoek tot herziening verkreeg de heer C. M. (...) een verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging met C. J. (...).

C. N. (...) (xxxxxxxxxx) moeder van C. L. (...):

Diende op 12/03/2008 een visumaanvraag Kort Verblijf om haar zoon C. J. (...) te bezoeken. Op 21/03/2008 werd dit visum toegekend.

Op 06/10/2008 bood mevrouw C. N. (...) zich aan bij de burgerlijke stand ten einde een aanvraag gezinshereniging in te dienen als zijnde ten laste van de heer C.J. (...).

Mevrouw C. N. (...) verkreeg een verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging met C. J. (...).

Behoudens de heer C. E. (...)woont iedereen op hetzelfde adres

Overzicht verblijf in België van de heer C. L. (...)

Op 20/11/2007 diende de heer C. L. (...) een aanvraag tot visum Kort Verblijf om in België zijn broer C. R. (...) te bezoeken. Deze visumaanvraag werd op 07/12/2007 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 26/11/2011 diende de heer C. L. (...) een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij kwam op 06/06/2011 België binnen met een visum C geldig voor 90 dagen. Dit visum werd verleend door Hongarije.

Uit dit verzoek kwam eveneens naar voren dat hij een relatie zou hebben met de genaamde J.M. (...).

De heer C. L. (...) trok bij zijn broer in en leerde op deze manier mevrouw J. M. (...) kennen. Op 20/01/2012 werd het verzoek tot regularisatie op basis van artikel 9bis onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is op 13/02/2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Echter gaf hij hier geen gevolg aan.

Uiteindelijk keerde de heer C. L. (...) terug naar Kosovo.

Aanvraag visum gezinshereniging.

Betrokkenen huwden op 15/04/2013 te Kosovo.

Op 18/06/2013 diende de heer C. L. (...) bij de diplomatieke post in Pristina een eerste visumaanvraag gezinshereniging in op basis van dit huwelijk.

Deze aanvraag werd op 11/09/2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd daar mevrouw J. M. (...) niet aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld waren.

Een tweede visumaanvraag werd ingediend op 15/01/2014.

Door de diplomatieke post te Pristina een uitgebreid interview afgenomen van de heer C. L. (...). Uit dit interview zijn de volgende elementen gebleken:

Betrokkene denkt dat de ouders van mevrouw J. M. (...) Marc en Maria heten. Wat zij van tewerkstelling uitvoeren, hoe oud zij zijn, waar zij wonen, weet betrokkenen niet.

Hij geeft geen namen noch verdere informatie weer van eventuele broers of zussen van zijn echtgenote. Bij nazicht van het rijksregister is gebleken dat mevrouw J. M. (...) een broer heeft: J. K. (...).

Wat de tewerkstelling van mevrouw J. M. (...) betreft, kan hij slechts weergeven dat zij in België bij de onderneming Wall to Wall werkt. Welke functie mevrouw uitoefent, sinds wanneer, wat haar inkomen is,... kan betrokkene niet weergeven. Uit de gegevensbank Dolsis blijkt dat mevrouw toch sinds 24/09/2013 bij deze onderneming werkt.

Betrokkene kan niets meedelen betreffende voorgaande tewerkstellingen. Uit de gegevensbank Dolsis blijkt echter dat dit niet mevrouw haar eerste tewerkstelling betreft.

Welke studies zij volgde kan de heer C. L. (...) eveneens niet meedelen.

Betrokkene zou geen eerdere relaties gehad hebben. Echter kan men zich de vraag stellen of mevrouw J. M. (...) niet een relatie heeft met de heer C. E. (...), waarmee zij als sinds 18/10/2011 samenwoont, gezien al zijn andere familieleden op hetzelfde adres wonen.

Betrokkenen hebben nog niet besproken of zij samen kinderen wensen en zo ja, hoeveel.

Op de vraag of de heer C. L. (...) van plan is te werken in België antwoordde hij volmondig ja.

Betrokkene verklaarde dat zij ongeveer 8 maanden in totaal elkaar gezien zouden hebben voor het huwelijk. Zij zouden ook samengewoond hebben. Echter dient een onderscheid gemaakt te worden tussen samenwonen als een koppel of samenwonen of het louter bij elkaar wonen.

Mevrouw J. M. (...) ontmoette zijn familie op 20/04/2013. Dit is 5 dagen na het afgesloten huwelijk! Het is ook opmerkelijk dat mevrouw J. M. (...) zijn familie niet eerder ontmoette, gezien ze allen in Sint-Niklaas woonachtig zijn.

Op de vraag of er plannen zijn om in de toekomst naar Kosovo te gaan wonen, antwoordde de heer L. (...) dat hij er niet over nadenkt om in Kosovo te wonen. Het is duidelijk dat de heer L. (...) wenst te emigreren.

Er vond geen religieus huwelijk plaats.

Op het huwelijk waren geen familieleden of vrienden van mevrouw J. M. (...) aanwezig.

Hij denkt dat het huwelijk 200€ koste.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 26/05/2014 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk. In zijn advies van 20/06/2014 formuleert de Procureur des Konings dat het huwelijk afgesloten op 15/04/2013 er duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings motiveert dit als volgt:

"naar aanleiding van uw brief inzake het op 15 april 2013 Kosovo afgesloten huwelijk, meld ik u dat op basis van het momenteel gevoerde onderzoek mijn ambt negatief adviseert aangaande de afgifte van een visum met het oog op een gezinshereniging ten gunste van C. L. (...).

Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden slechts erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. (Art. 27 § 1 WIPR).

De artikelen 21 en 27 WIPR beschouwen als strijdig met de Belgische Openbare Orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Er zijn thans immers omstandigheden gebleken die aangeven dat er sprake is van een schijnhuwelijk: Partijen leerden elkaar kennen in de zomer van 2011 en hadden een relatie sedert augustus 2011. Omstreeks half januari 2012 keerde hij terug naar Kosovo. Sedert dan, met uitzondering voor de drie dagen dat zij elkaar gezien hebben ter gelegenheid van het huwelijk, hebben zij elkaar niet meer gezien. Dit impliceert dat zij - behouden bovenvermeld weekend - geen contact "in real life" meer gehad hebben gedurende tweeënehalf jaar!

M. J. (...) woont reeds sedert januari 2012 alleen met de broer van haar man, E. C. (...). Zij beweert dat zij met hem geen relatie heeft. Het is echter een eigenaardig gegeven dat E. c. en M. J. (...) samen leven, terwijl de overige familieleden (broer en ouders) van betrokkene eveneens in Sint-Niklaas wonen.

M. J. (...) geeft niet de indruk dat L. (...) de liefde van haar leven is. Naar daar gaan wonen is voor haar geen optie, omdat zij (naar eigen zeggen) haar familie niet wil verlaten. Echter, uit de rest van haar verhoor blijkt dat zij met haar ganse familie ingevolge een ruzie geen contact meer heeft.

Partijen kennen bitter weinig van elkaars gevolgde opleiding of tewerkstelling.

Partijen zijn er van elkaar niet op de hoogte dat er een kindervens is.

Er werd geen feest gegeven naar aanleiding van het huwelijk.

Er was geen enkel familielid, vriend of kennis van M. J. (...) aanwezig ter gelegenheid van het huwelijk. Op 26/06/2014 voegde de Procureur des Konings aan dit advies het volgende toe: Er dienen eveneens ernstige twijfels gekoesterd te worden bij de waarachtigheid van het tussen C. E. (...) en M. (...) aangegane huwelijk.

Uit deze vaststelling volgt dus ook het feit dat C. E. (...) niet onbekend is met het systeem van schijnhuwelijk en de frauduleuze immigratie die hiervan het gevolg is.

Eén en ander prangt des te meer nu C.E.(...) wel degelijk een feitelijk gezin vormt met J. M. (...), de "bruid" van zijn broer."

Uit het voorgaande blijkt dat het in Kosovo afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Het Parket verleent op basis van deze elementen een negatief advies met betrekking tot de visumaanvraag.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd".

De huidige aanvraag op basis van het huwelijk bevat geen elementen die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen. Het gegeven dat er een nieuw afschrift dd. 27.06.2016 van de huwelijksakte werd voorgelegd doet hier geen afbreuk aan. Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. C. L.; (...) en mevr. J. M. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van enige medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het huwelijk van betrokkene en de referentiepersoon wordt niet erkend; het aangehaalde gezinsleven kan dan ook niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve is het logische gevolg dat betrokkene het land dient te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing

Schending van de artikelen 42septies en 43 van de Vreemdelingenwet en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991)

De heer C. L. (...) vroeg tweemaal eerder een visum gezinshereniging aan teneinde zijn echtgenote in België te komen vervoegen.

Een eerste visumaanvraag werd geweigerd op 11.09.2013, omwille van het feit dat de inkomsten van de Belgische echtgenote niet voldoende, toereikend en stabiel zouden zijn.

Pas bij de weigering van de tweede visumaanvraag op 30.06.2014 werden er door verwerende partij voor het eerst twijfels geuit met betrekking tot de oprechtheid van het huwelijk van verzoeker.

De negatieve beslissing wordt bijna integraal weergegeven in de bijlage 20 dd. 19.09.2016.

In het voorjaar van 2015 werd er aan verzoeker echter een Schengenvisum afgeleverd door Duitsland. Verzoeker reisde door naar België en trok hier in bij zijn echtgenote.

Op 09.08.2016 deed verzoeker, voor de tweede keer, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en na een positieve woonstcontrole werd verzoeker ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Aangezien verwerende partij van mening is dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, werd het verblijfsrecht van verzoeker niet erkend en werd er hem, overeenkomstig artikel 52,§4 laatste lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), een bijlage 20 afgeleverd.

Verwerende partij steunt de beslissing tot weigering echter op het artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Als dus kan met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts worden besloten om de binnenkomst te weigeren of om een 'einde te stellen aan' het verblijf wanneer grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 27 april 2007).

Artikel 47 van de voormelde wet stelt als volgt:

"Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat: °1(...)

2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege worden geacht te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980

3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde kan gesteld worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

°4 (...)"

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat het artikel 42septies een situatie beoogt waarin een vreemdeling reeds een verblijfsrecht heeft verkregen, maar waarbij later wordt vastgesteld dat het verblijfsrecht werd verkregen op grond van frauduleuze of andere onwettige middelen, hetgeen een beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigt.

Een verblijfsrecht dat nog niet werd toegekend, kan echter onmogelijk beëindigd worden. De bijlage 20 dd. 19.09.2016 vermeldt ook letterlijk: "Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Het verschil tussen de beide situaties, namelijk de weigering van een verblijfsrecht en de intrekking van dit recht op verblijf, blijkt ook duidelijk uit de artikelen 52 en 54 van het Vreemdelingenbesluit.

Waar de beslissing tot weigering van een verblijfsrecht ter kennis wordt gebracht door de afgifte van een document overeenkomstig het model bijlage 20, wordt aan het einde van het verblijfsrecht een document overeenkomstig het model bijlage 21 afgeleverd.

De aanhef van een document bijlage 21 luidt als volgt: "Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (met bevel om het grondgebied te verlaten). In uitvoering van artikel 40ter, 41ter, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van wet van 15 december 1980

Een document bijlage 20 vermeldt enkel de volgende mogelijke rechtsgronden: "In uitvoering van artikel 51, §1, eerste lid/ 51, §1, derde lid/ 51, §2, tweede lid, 52, §3/ 52, §4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981..."

De mogelijkheid van een weigering van een verblijfsrecht, zoals in casu het geval is, wordt niet geregeld door artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, maar wel door het artikel 43 dat stelt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid (...)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde eerder (RvV 151 466 dd. 31.08.2015) dat het artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid om in een dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (ex nunc) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (ex tunc).

Wanneer er nog geen verblijfsrecht werd toegekend, kan er uiteraard geen sprake zijn van een intrekking ex nunc hiervan.

Het artikel 42septies vormt dan ook geen wettige grond voor de weigering van een recht op verblijf"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.4. In de beslissing wordt eveneens melding gemaakt van het door verzoeker geschonden geachte artikel 42septies van de vreemdelingenwet. In deze wetsbepaling wordt het volgende gesteld:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

2.5. Verzoeker diende op 9 augustus 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote nadat hem reeds tot tweemaal toe een visum ‘gezinshereniging’ geweigerd was. Verzoeker baseerde zich op een Kosovaarse akte waaruit blijkt dat hij op 15 april 2013 in het huwelijk trad met zijn Belgische partner.

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft in de bestreden beslissing de motieven weer van zijn beslissing van 30 juni 2014 waarin ook het advies van de Procureur des Konings van 20 juni 2014 integraal werd opgenomen die concludeerde *“dat het in Kosovo afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten”*. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris bevat de aanvraag van 9 augustus 2016 geen andere elementen die een andere dan de reeds eerder genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen. Bijgevolg weigert hij de erkenning van het in Kosovo afgesloten huwelijk. De gemachtigde van de staatssecretaris treft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en vult zijn beslissing aan door te stellen dat *“de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is”*.

2.7. In zijn enig middel betoogt verzoeker in wezen dat er in zijn geval geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 42septies van de vreemdelingenwet omdat het in zijn geval niet zou gaan om een binnenkomstweigering, noch om een beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht. Verzoeker gaat er evenwel met zijn betoog volledig aan voorbij dat niet enkel gewezen wordt op artikel 42septies van de vreemdelingenwet, maar tevens naar het feit dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde waarbij gewezen wordt op de artikelen 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Bijgevolg bevat de bestreden beslissing, naast de verwijzing naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet, andere op zichzelf staande determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, die afdoende zijn om de bestreden beslissing te schragen. De Raad merkt op dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een bijkomend, overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing. Een onderzoek van dit (onderdeel van het) middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden weigeringsbeslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing afdoende wordt onderbouwd door de vaststelling dat de rechtsgeldigheid van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet kan worden erkend in België, derwijze dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van het geheel van zijn vaststellingen te overwegen dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt daar het afgesloten huwelijk in België niet erkend wordt waarbij tevens gewezen wordt op artikel 18 en 21 WIPR. Het betoog van verzoeker dat er verschillende regels van toepassing zouden zijn op de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beëindiging van dit recht, en dat er overeenkomstig de bijlagen bij het vreemdelingenbesluit verschillende formulieren moeten worden gehanteerd, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan zich evenmin dienstig baseren op rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op de onmogelijkheid om, op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, over te gaan tot de ex tunc-intrekking van het verblijfsrecht aangezien zijn verblijfsrecht, zoals hij trouwens zelf aangeeft, nooit werd erkend.

2.9. Verzoeker slaagt er voorts niet in aan te tonen dat hij zich zou kunnen baseren op zijn beweerde hoedanigheid van echtgenoot van een Belg aangezien zijn huwelijk als een schijnhuwelijk werd gekwalificeerd en de Kosovaarse huwelijksakte bijgevolg niet werd erkend omwille van strijdigheid met de openbare orde. Uit niets blijkt verder dat verzoeker beroep zou hebben ingesteld bij de familierechtbank tegen het negatief advies van het parket van 20 juni 2014 of tegen de weigering van de plano-erkenning van zijn huwelijksakte zodat hij thans naar Belgisch recht niet als gehuwde kan worden beschouwd en dus hoegenaamd geen recht op verblijf als echtgenoot van een Belg, op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, erkend kan zien.

2.10. Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER